

16.10.2018

Po holení následuje tango

Mezinárodní vystoupení tanečníků z České republiky v opeře

DVA SVĚTY/JEDEN SVĚT - tak znělo motto našeho souboru z Česka v řadě tanečních vystoupeních konaných v rámci „Mezinárodního divadla tance“ v bonnské opeře.

Jednalo se o řadu produkcí, které se umělecky a tanečněsoustředily na pradávno téma - vztah mezi mužem a ženou. Přitom ovšem, ať již se jednalo o náhodu, či úmysl, tančili v tomto představení až na jednu malou výjimku muži a ženy vždy jen sami pro sebe. V době „gender studies“ to pro vztah mezi pohlavími působilo určitým způsobem příznačně. Možná se ale také jednalo o tajné poselství tohoto večera.

Toto poselství prezentoval baletní soubor Národního divadla moravskoslezského z Ostravy, který vedle podobných institucí v Praze a v Brně a rovněž „Baletu Bubeníček“ v Plzni patří k oporám moderního tanečního divadla v České republice.

Opory moderního tanečního divadla

Ovšem příspěvky k tomuto tématu mělyhned v rámci čtyřvelmi rozdílných provedení trochu širší záběr.

Soubor z Ostravy předvedl v rámci svého představení „Après rasage“ novou produkci české choreografky Reginy Hofmanové, která měla v Německu premiéru. Tři další kusy, od Jiřího Kyliána („Falling Angels“), od Ohada Naharina („B/olero“) a Itzika Galilhoi („SUB“) byly staršího data. Změny ve způsobechvýrazu a prostředky k jeho vyjádření v podání těchto různých choreografů ovšem divákům přijetí těchto děl tak úplně neusnadnily. V „SUB“, díle vzniklém v roce 2009, tančí sedm mužů za doprovodu rázné, vitální a pro smyčcový kvartet opravdu dráždivé hudby od Michaela Gordona. Sedm polonahých mužů s bojovnými pohyby - výraz síly tanečníka, kterývypadá jako válečný tanec, u kterého nikdo nechce přestat.

V „B/olero“ (z roku 2008) naopak tančí dvě ženy za syntetizérem zkreslené verze Ravelovy hudby prostě, hravě a v harmonii, která je ale čím dál více, a jakoby vedená čarou rukou při provádění pohybů, mařena konkurencí choreografie plné fantazie. U „Après rasage“ od Reginy Hofmanové stojí v úvodním obrazu šest mužů u stejného počtu umyvadel, srovnání v řadě v pozadí jeviště, a opravdu se za mokra holí. Ale potom se nejde do práce, nýbrž k tanci a ten tanec se jmenuje „Tango“, tančí se na hudbu Ástora Piazzolly a Jerzyho Petersburského. Nejprve tančí muži sami a společně; když poté přichází jedna žena, stává se kus zábavným zesměšněním rituálů tohoto tance a s tím spojených stereotypních představ.

Jestliže tanec mužů v SUB Itzika Galilhoi je krásným příkladem kvalit tohoto mladého souboru z Ostravy, pak ženská část souboru prokázala své kvality zcela vynikajícím provedením Falling Angels od Jiřího Kyliána, díla vzniklého v roce 1989 pro nizozemský Dans Theater. V Reichově pomalu se měnícímu rytmu bubnů tančilo osm žen za stálého střídání synchronně interpretované taneční formace s umělecky prováděným pohybovým nepořádkem naprosto perfektně. Provedení díla Falling Angels osmi tanečnicemi bylo vrcholem hostujícího tanečního souboru z Česka v Bonnu.

